**Demonstrații de clasă la Orchestre de Paris**

*(Grigore Constantinescu – 6 septembrie 2013)*

Ca și FIlarmonica rusă cu Putin, Orchestre de Paris, oaspeții francezi din Festival, au avut drept ctitor pe André Marlaux, dornic să promoveze un ansamblu reprezentativ pentru capitala Franței. Cel mai recent maestru care o conduce, Paavo Järvi, este recomandat de o carieră permanent ascendentă, pe care cred că o putem intui și noi ca spectatori, remarcând în concertele sale bucureștene prestigiul de personalitate, exigența, eficiența în studiul și relațiile cu ansamblul de muzicieni, stăpânire prefesională a formației de șef de orchestră, modernitate a opiniilor în tălmăcirea partiturilor abordate.

L-am urmărit astfel, în cele două programe susținute de Orchestre de Paris, la finalul primei săptămâni a ediției actuale. Dincolo de anexarea, probabil la cererea organizatorilor, a scurtei uverturi Corsarul de Berlioz și Concertului pentru vioară nr.2 de Britten, a cărul prezență se justifică doar prin aniversarea centenară a compozitorului britanic (solistă Vilde Frang din Norvegia), baza demonstrațiilor ansamblului a fost susținerea convingătoare a trei simfonii cu repere istorice deosebite, purtând semnăturile lui Camille Saint Saëns, George Enescu, Serghei Prokofiev. Nivelul execuției nu diferă, căci dirijorul știe ce să ceară muzicienilor pe care îi conduce, pentru a respecta în mod deosebit spiritul fiecărui compozitor. Pentru Saint Saëns, Järvi cultivă acea poetică emoțională romantică, specific franceză, obținând linii poematice cu amplificări (fără a include ca efect, în Simfonia a 3-a, atât de necesara orgă, acum înlocuită, cu toate consecințele, de un instrument ocazional); pentru Simfonia întâi în Mi bemol major „Eroica” enesciană, el respectă orientările de expresie postromantică ale acestei capodopere în care se întrevăd ecouri românești, îmbinate cu forme clar echilibrate ale construcției purtând ecouri brahmsiene și wagneriene; pentru Simfonia a V-a de Prokofiev, multitudinea imagistică uimește datorită caleidoscopului de motive, culori timbrale și, nu în ultimul rând, conbinațiilor ritmice slujite de jocul tempourilor, într-o impresionantă dramă sonoră.

O concluzie pozitivă, deci, în aceste două seri, privind prezența muzicienilor francezi în ciclul „Mari orchestre ale lumii”.